

OD PETKA DO PETKA

Tadej Vindiš, fotograf, samozaposlen v kulturi

Na "špricar" v Poštno

Petek, 10. oktobra

Jutro. Zbudil me je Dejan s stavkom, da se je naspal, končno. Obljubila, da bo danes zares napisal končni tekst za knjigo Caravan – "Rising from the Crisis". Pomemben podatek glede na to, da me je prav on povabil k projektu kot sourednika knjige. V dveh minutah me izčrpano nafilala s zadnjimi informacijami drugega dneva festivala Kiblix – back in on stage. Po jutranjih pogovorih z Dejanom ne potrebujem zajtrka – sem že overloaded. Sledi klic iz trgovine, nova strojna oprema me že čaka. Končno bo računalnik, ki ni več zmožen editiranja, posodobljen. Tuš, kava, letim v mesto, srečam Snežano, pogovarjava se o Turkih; turških vpadih, njihovem vplivu na Maribor in Evropo, vplivu Orienta na (ne)higieno evropske kulture. Dobesedno. Po inspirativnem pogovoru se srečam s straši. Pravkar so prispeli iz Turčije. Oče mi da pet škatel turških čikov, mama se pohvali z novo leder jakno. Pogovarjamo se o mojem delu, pokažem jima knjigo Caravan. Oba zmedena. Se ne čudim ... V Kiblo, kamor že zamujam celo uro ... Kiblix glavna tema, vzporedno poteka intenzivna debata o rtaglaševanju v angleškem jeziku, mimogrede me Sandra sesuje s podatkom, da je bil slogan, ki smo ga izbrali za letošnje razstavo v GT22, uporabljen že lani na Kiblixu. Šiti! Pa cel teden smo se trudili za naslov za razstavo! Izraziti bistvo je vedno najtežje. Zvečer na Kiblix. Odlični performans Dragana Živadinova. Postgravitacijska umetnost, Noordung ... Matejo bo poslal v vesolje. Dragan kultivira vesolje.

Sobota, 11. oktobra

Zbudi me Dejanov SMS, ki pravi, da je končno spisal tekst za Caravan. Ne verjamem ... Pogovarjam se z Marijo o ponudbi, ki jo je dobila za razstavo v Londonu. Galerija zahteva plačilo najema prostora. Razstavljanje odpade. Treba bo pokrivati produkcijske in še razstavne stroške. In ti hudičevi kompromisi med željo in potrebo! Ponovno zamujam ... prekinem pogovor z Marijo, na kolo in v Kiblo. Sandra in Dejan mi predstavita Ghislaine, umetnico, konceptualistko, producentko, ustanoviteljico body>data>space institucije v Londonu; partnerica Kible. Pogovarjava se o mojih načrtih za študij. London seveda. Goldsmiths ali St. Martins ali Slade ... Govori o konkurenci, o velikih stopnji kopiranja, o brutalni sceni. Med morske pse, leve in šakale.

Nedelja, 12. oktobra

Telefon zvoni ob osmih. Tiskar zaskrbljeno sprašuje, kako bo potekalo jutrišnje lepjenje tapet za interier poslovnega objekta elektrarn. Vodim projekt in že kršim roke. Jah, treba bo spet delati. Živa pride dosti prej, kot sva bila dogovorjena. Tema pogovora Kombajn, razstava, ki jo skupaj z odlično ekipo pripravljamo v GT22; čez en teden bo otvoritev. Problem je seveda budžet. Vsi zahtevajo veliko, a dali bi malo. Projekt lahko pade. Usklajevanje; material, tisk, minimalni honorarji in nekaj denarja je treba prihraniti za tekoče stroške društva. Najin zaključek; uspelo nama je, gremo dalje. Delava plakat, piševa "press release", urejava facebook "event", pošiljava vabila. Kliča Marija, moja

dobra prijateljica z Islandije. Tesno sva povezana še iz časov študija v Pragi. Pripravlja foto knjigo predmetov v najdeni torbici prostitutke; našla jo je med sprehodom s psom Veturjem, ki sva ga skupaj vzgojila. Prijavlja se na natečaj nagrade Sittcomm. Nad konceptom sem navdušen. Naslov knjige bo Meanwhile Magdalene. Sledi nadaljevanje usklajevanja z Živo in z oblikovalcem glede vizualne podobe razstave Kombajn. Z Živo še vedno iščeva naslov. Nimava niti CV-jev avtorjev. Medtem ko mi Marija vrača pomoč pri prevodu opisa društva, z Živo precej improvizirava. Kombajn mora biti mednarodni! In ... naslov razstave bo Odklonil! Kot deviacija, odklonilnost, ven iz okvirjev, dolgočasni standardov, to me učijo v Kibli. Dizajner le naredi plakat. Odličen je.

Ponedeljek, 13. oktobra

Delal dolgo v noč, enako je jutro, vendar prekratko. Tiskar me čaka v elektrarnah ob 9.00. Kolo sem pustil v Kibli. Še dobro, da imam dva; eden je od dedka, drugi je moj. Lepimo prvo tapeto. Ogromna je, živčen sem. Ali bo kvaliteta tiska ustrezala pričakovanjem, enakomerno nalepljena, brez pikslov itd. S tiskarjem ugotoviva, da sva pozabila s stene odstraniti oglasno tablo. Hišnik se smeji, prinese potrebno opremo in material. V desetih minutah odstranimo tablo, pokrijemo luknje in poravnamo steno. Tapeta prevelika! V tiskarno, obrezujemo, ravnamo, merimo ... Nazaj v elektrarne. Nalepimo. Delo opravljeno. Še ena kljukica v moji "to do" listi. Grem na pivo. Sledi sestanek; Kombajn v GT22. Razstavišče še ni izpraznjeno. Sodelavec na Slovaškem. Eden izmed umetnikov še vedno nima jasnih mer. Treba je najti rešitev, zdaj! In v Kiblo. Med potjo prešaltam na knjigo Caravan, gledališče zatiranih, socialne skupnosti, kje je bistvo, kako ga izraziti ... Dejan teži. Kot da bi se znašel v filmu Štiri sobe (Four Rooms), le da jaz begam med najmanj sedmimi sobami. Vlasta iz tiskarne je pustila veliko sporočil, vsa naslovljena "nujno!". Zamudili smo deadline. Dejan še vedno ureja zadnje tekste s projektnimi partnerji iz Italije, Bolgarije, Nemčije in pisarne za lokalno samoupravo Sveta Evrope iz Luksemburga. In še vedno ni poslal finalnega teksta. Zvečer se dobiva s Sandro in govori o migracijah, o sodobnem človeku in neoliberalizmu, prihodnosti Evrope, neodvisni kulturni produkciji in kakšen je prispevek te v kontekstu nadgradnje evropskega zastarelega demokratičnega koncepta. Ali smo sposobni skupaj ali pa gremo vsak na svoje dvorišče ... Grem na špricar v Poštno. Mimo pride eden izmed fotopubovcev, ki trenutno v Mariboru grafitira za eno večjih slovenskih podjetij, ki je trenutno na prodaj. Ne sledim več. Na telefonu z Marijo, v četrtek pride v Maribor. Jaaaa! Pride tudi Vetur. Zdj sem miren. Spat, spat, spat ... Jutri čistimo prostor.

Torek, 14. oktobra

Nočem iz postelje, ne da se mi več. Telefon. Prenapornih par tednov. Kliča Dejan. Končno se javi. Pravi, da je prav tako potreboval spanec. Pogovarjava se, kako najhitreje zaključiti knjigo Caravan. Medtem pride Živa, da greva dvignit pla-

kate in letake za Kombajn. Dejan se opravičuje, ker zamuja, Živa pri vratih vpije, naj jih odpre. "Greva po plakate!" "Ne deri se," zahreščin nazaj. Čez tri ure se pogovarjava, da je bil dober začetek dneva. Naslednjo minuto ne vem več, koga naj prekinem in koga naj spustim v svoje življenje. Popoldan posvetiva lepjenju plakatov po mestu. Srečava nekaj kombajnovcev. Polepimo cel Maribor. V Poštni srečamo Moniko iz GT-ja. Pove, da so sčistili prostor. Prostor čist, velik. Zdjai si končno predstavljam razstavo. Ekipa je ponovno dobila močnega zagon in energijo za delo. Razmišljam o relativnosti; pred petimi urami črno je zdaj ... belo, patetično, vendar resnično. Naprej v Kiblo, brat tekste. Z Dejanom končava šesto poglavje knjige. Še dva naju čakata in najtežji del; izbor fotografskega materiala. Spet kaos, partnerji poslali osnutke, slabe, treba je najti rešitev za kontekst knjige. Po štirih urah z Dejanom le končava poglavje, nato izbirava fotke. Ura že pozna, vsi utrujeni, jutri barvat galerijo. Doma pojem in se registriram na eCultObservatory za ambasadorja promocije IKT v podporo kulturni dediščini. Z mislijo o vseh kamnih, ki so kaj vredni, sem zaspal.

Sreda, 15. oktobra

Preprosto izčrpan. Preveč v glavi ... Čekiral maile; od Snage smo dobili brezplačne panoje za razstavo, a naši plakati so premajhni. Enkrat preveliki, drugič premajhni ... Grem kupit papir dimenzije panojev. Z Marijo on-line postaviva plakate na papir. Beli rob. Ojoj, zanič! Preveč. V paniki kličem tiskarja, objubi, da bo sporočil cene. Spomnim se, da je galerija, kjer imam naslednje leto razstavo, poslala pogodbo v podpis. Vse se zmenim po telefonu, potem vidim Dejanov SMS, da je na kosilu v Slaviji. Lačen se mu pridružim in nadaljujema s knjigo. Dizajner sporoči, da je dobil službo in ga nimava več. Kolaps. Kliča mama, navdušena nad Kiblino instalacijo "Ogle" Tanie Candiani v frančiškanski cerkvi. Bajje pride brat naslednji teden in bomo imeli kosilo. Končno, premalo se vidimo.

Četrtek, 16. oktobra

Zjutraj začnem priprave za tisk Janezovih in svojih fotografij. Ponovno zamujam. Pridem v GT22, razstava se postavlja. Zgodba dobiva obliko. Deluje. Atmosfera je "taprava". Samozavest ekipe raste. Išče mo rešitve postavitve, odločimo se za plastenja. Želimo dinamiko. Leon slika na veliko črno steno, Matija obeša svoje ekspresivne slike, drugi rešujejo problem; preveč del. Na začetku smo se bali, da jih bo premalo in da bo prostor deloval prazen. Vedno je boljše imeti več kot premalo. Janez že drugič danes odrine v Gradec na letališče. Zjutraj je peljal Žigo do letala proti Lizboni. Zdj gre na železniško postajo po Marijo in Veturja. Vetur navdušen, jaz srečen! Po meni skače dobre pol ure. Se ne čudim, glede na to, da ga zapuščam vsake tri mesece. Zelo ga imam rad. Gremo do hiše. Kliča Matija, da potrebuje močnejši silk za obešanje slik. Nazaj v GT22. Polovica razstave že stoji. Ratalo bo! Jutri bo treba postaviti razstavo, dokončati knjigo, drugo knjigo, naslednjo razstavo itd. Treba se je premikati naprej. •

